

Ἀναφορά τοῦ κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα στρατοῦ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Σ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἰερμηνεύς τῶν αἰσθημάτων τοῦ κατὰ τὸ Μακρινόρος στρατοῦ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ τῆς διευθύνω τὴν ἔγκλειστον ἀναφορὰν, δι' ἧς ἐκφράζει ἐναργῶς τὴν συναίσθησιν τῆς ἐγκαρδίου θλίψεως τοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀοιδίμου Κυβερνήτου, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχει ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Σ. Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὰ νύματά της. Ἀθυποβάλλων πρὸς αὐτὴν τοῦ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου τοῦτου στρατοῦ τὰ αἰσθήματα, τὴν παρακαλῶ νὰ δεχθῇ καὶ τὴν μετὰ σέβας βαθεῖαν ὑπόκλισίν μου.

ἐν Βονίτῃ, τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1831.

Ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς Πίζας.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Σ. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ τολμηρὸν ἀνοσιούργημα τῆς πατροκτονίας εἰς τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος κατεσπάραξε τὰς καρδίας τούτου τοῦ στρατοπέδου. τὸ ὅποιον θηγεῖ δικαίως τοῦ πρώτου νομοθέτου τὴν ἀναξιοπᾶθειαν, τοῦ ἐναρέτου πατρός του τὸν ἀπροσδοκῆτον θάνατον.

Αἰμοβόροι Μαυρομιχάλοι! ὁποίων θανάτων ἐστὲ ἀντάξιοι! ὁποίων συμφορῶν αὐτοεργαί! ἀφοῦ ἐσδέσαστε τὸν φωστήρα, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν σκοπιὰν ἀπέφυγε τῆς πατρίδος τὸ σκάφος παντός τρικυμίας τὸν κίνδυνον, καὶ ἦτον ἔγχευιστα νὰ προσορμισθῇ εἰς τὸν λιμένα τῆς ἡσυχίας!

Ἀλλὰ σεῖς, πατέρες σεβάσμιοι, ἐκδικήσατε τὸ πένθος τῆς πατρίδος καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι τὸ στρατόπεδον τοῦτο θέλει διατηρήσει τὴν εἰρήνην καὶ εὐταξίαν καὶ τὴν χρεωστούμενην πρὸς ὑμᾶς ἀφοσίωσιν, ὡς φύλακας τῆς ἱερᾶς παρκαταθήκης τοῦ ἔθνους.

Δέχθητε εὐμενῶς, παρακαλοῦμεν, τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀκροτάτης ἡμῶν ὑπολήψεως, δι' ἧς ὑποκλινόμεθα μὲ τὸ προσῆκον σέβας.

Ἐκ τοῦ κατὰ τὸ Μακρινόρος στρατοπέδου τὴν Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ εὐπειθέστατοι τῶν διαταγῶν σας, Γ. Βαρονικιώτης, Ν. Στράτος, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἀρχηγείου Α. Δεσύλλας, ὁ Ὑπαπτιστής τοῦ Γεν. Ἀρχηγοῦ Ι. Α. Σκέινδερ, Τάγμα ΙΑ. Β. Μαστραπᾶς, Ν. Παπαβασιλοπούλος, Μ. Βλῆς, Π. Διαματῆς, Π. Βιζας, Α. Γεωργίου, Ν. Δελιάνης, Κ. Γιάνης, Ι. Καλύδας, Κ. Ἀθανασίου, Γ. Γεροδατῆλη, Χρ. Καλογερός, Β. Μανιάτης, Κ. Καραμπυλίας, Ν. Χρ. Γουλιμόπουλος, Γ. Παπαποστόλης Α. Μιχαήλ, Κ. Πέτσας, Κ. Ναούης, Τάγμα ΙΓ. Α. Κυβιτονίκας, Ν. Μετσηταρῆς, Δ. Κ. Βαλτινός, Γ. Ι. Κουζινίκας, Θ. Νταλάτσας, Θ. Ἀγᾶς, Χ. Κυβιτονίκας, Γ. Κ. Κουτσουνίκας, Α. Κοντακτῆς, Γ. Κασμάς, Κ. Λιμπέρης, Γ. Σουλτάνας, Δ. Μετσηταρῆς, Α. Μπριμέτης, Π. Κοντακτῆς, Δ. Βαῖας, Γ. Μπέκας, Π. Δέμπρε, Τάγμα ΙΕ. Ν. Ζεβας, Κ. Σπανόπουλος, Ι. Ἀναστασίου, Σπ. Θεμᾶ, Ναττακόπουλος ὑπολοχαγός, Τάγμα ΙΗ. Απ. Σαβᾶκα, Α. Μπαλαούρας Κ. Τελματίας, Α. σημαιοφόρος, Μασίγκας, Τρ. Ἰερεὺς, Αν. Φαττισσογεωργόπουλος, Ι. Κόκκινος, Κ. Ἀναστασίου, Μ. Ν. Κολοφωτιάς, Ι. Ἀθανά-

σίου, Θ. Νικολάου, Χρ. Ἀδριῆτου Γ. Παλούκης, Κ. Ἀραποσιᾶς, Κ. Ἀγγελῆς, Κ. Φαττισσοανδρέας, Παν. ἀθυπολοχαγός, Γ. Χριστοῦ σαλπικτῆς, Αν. Βιζιῆτης, Αν. Παλούκας, Δ. Γρηγογιώργου, Φ. Κοσόρης, Ν. Μυρομμάτης, Κ. Βαλιανάκης, Ν. Πεπιλιώτης, Π. Κουσενῆς, Ἀν. Στούπα, Γ. Πετουμειζῆς, Στ. Χιόπορος, Φ. Νικολάου, Σ. Περσίτης, Σ. Καρζιύλης, Σ. Καρπούζης, Σ. Γ. Γαλάσκη, Γ. Α. Παγούρας, Π. Χριστιδῆς, Ι. Τερδένανγας, Α. Γρηδογιώργη, Σ. Τσιδῖμα, Ζ. Πρεπούρας, Κ. Ττατσάμτσου, Γ. Δραγαμέστου, Δ. Ῥόκος, ὁ ἐπιστάτης τῶν ἀποθηκῶν, Μ. Κάλπας, ὁ ἐν Βονίτῃ Γαμίας Π. Μπέτσος, ὁ καὶ τὴν Β. μοῖραν ἐπιθ. Β. Γούδας.

Ἐπικυροῦνται τὰ γνήσιον τῶν ὀπισθεν ὑπογραφῶν, καὶ συνπογράφει ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς Πίζας.

Ἀναφορά τοῦ Ταγματάρχου τοῦ Δ. τῶν Ἑλαφρῶν ταγμάτων.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΝ.

Ἀπερίγραπτος μένει ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ λύπη τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου ἐμπιστευθέντος τάγματος, ἃμα εβεβαιώθη τὴν ἐναντίον τοῦ εὐεργέτου τῆς πατρίδος καὶ Κυβερνήτου μαιφονίαν. Ὀδυρόμενον τὴν πικροτάτην ὑστέρησιν τοῦ ἀοιδίου, ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν, καὶ μέην ἔλαβεν ἀναψύχασίν τινα, πληροφορητὴν τὴν ἀντικατάστασιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Προέδρον ἐπ' αὐτῆς τὸν Σεβαστὸν αὐτάδελφον τοῦ αἰμινήστου πατρός μας Α. Α. Καποδίστριαν.

Οἱ βέβηλοι τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, οἱ κακόβουλοι ἀντάρται τῶν καθεστώτων, κατεφάρησαν τέλος πάντων δι' αἰῶνιο ὄνειδος καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνους, διὰ τοῦ ἀηκούστου ἐγκλήματος τῆς πατροκτονίας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ τὸ Τάγμα δυστυχίαν τοιαύτης φύσεως, γογγύζει ἐκδίκησιν, πνέει πῦρ κατὰ τῶν φονέων τῆς πατρίδος.

Δὲν θεωρεῖ ἀξιόμιστον τὴν τοιαύτην ὀργὴν του· διότι ἐὺγνωμονεῖ εἰς ὅσα ἀπῆλυσεν εὐεργετήματα τοῦ κινου πατρός του, καὶ γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ὁποίαν ἤλπιζε πρόσδον τῆς τιμῆς καὶ τῆς καταστάσεώς του.

Οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἀξίωματικοὶ καὶ στρατιῶται, μέτοχοι τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς του, ἐδοκίμασαν ταδεῖν ὅλων τῶν ἐσωτερικῶν μεταβολῶν μέχρι τοῦ 1828, καὶ δὲν ἤμπορουν νὰ μὴ κρίνουν εἰς τὴν φύσιν των τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν λυμῶων τῆς κοινῆς εἰρήνης. Ἄν καὶ δὲν ἤμπορουν νὰ ἐπέμβωσιν ἤδη εἰς τὴν λεπτομερῆ εξέτασιν τούτων, γνωρίζουσιν ὅμως χρεὸς των ἱερὸν τὸ νὰ κηρύξωσι κατ' ἐπανάληψιν διὰ τῆς Γραμματείας ταύτης ἐνώπιον τῆς Σ. Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τὴν ἀδυνάτητον ἐναντιώσιν των εἰς τοὺς κακόφρονας καὶ σπουδαρχας ἐπιθυμοῦσι καὶ θυσιάζονται διὰ τὴν εἰρήνην. Αὐτῇ τοὺς ἐπεδαψίλευσε τόσα ἀγαθὰ, ἐφ' ἧ πρώτη ἀνωμαλία τοῦ, ὑπερεῖ καὶ τιμὴν καὶ τροφήν καὶ το πᾶν.

Τὰ δάκρυα τῆς ἀθωότητος, ἡ σύνεσις τῶν πολιτῶν καὶ αὐτῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ στρατιωτικοῦ ἤξωσαν ἐν ᾧ μετ' ἑνὸς καταβεβαρυμένου ἀπ' ὅλα τὰ συντελήματα τοῦ αἰῶνος ἄξιον νοῦν, ἄξιον προστάτην τὸν ἀθάνατον εἰς τὴν ἱστορίαν των χρόνων Κυβερνήτην. Ἡ μεγαλόνοια καὶ ἡ σωφροσύνη

μὲν τὸ βάρόμετρον δι' ἄλλο δὲν ἔγινεν, εἰμὴ διὰ τὸ μέτρον τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ καὶ ταῖς μεταβολαῖς αὐτῆς, ὅτι ἀναδύεται, ὅταν ὁ ἀήρ βαρύνῃ πλείονον, καὶ καταδύεται ἐξ ἑναντίας, ὅταν ὁ ἀήρ εἶναι ἐλαφρότερος. Τοῦτο δὲ ἀντικείμεται μὲν τῷ λεγόμενῳ ὡσεπίτοπλειστον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι βαρύν, ὅταν τὸ βάρόμετρον καταδύνηται, ἐνὸς ἐντεῦθεν ὁ ἀήρ εἶναι τῶντι ἐλαφρότερος, καὶ τὸ ἀνάπαινον.

Εἰ δὲ ὁμοίως ἡ ἐσφαλμένη αὐτὴ ἐκφράσις καὶ ἀπὸ τὸν ὁρθόν, ἐπειδὴ τῶν δοκιμαζομένων τὸ αἰσθητὸν τῆς βαρύτητος, ὅταν ὁ ἀήρ εἶναι ἐλαφρότερος, καθότι πιεζόντος αὐτοῦ ὀλιγωτέρως τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἡμετέρου σώματος, κυκλοφορεῖ τὸ αἷμα ἐν αὐτοῖς μὲ ὀλιγωτέρως δραστηριότητα. Εἶναι δὲ ἡ αἰτία ὅτι συστακοῦνται πολλὰ καὶ τὴν ἀρχαίαν ταύτην τοῦ ἀέρος θεωροῦμεν καιρὸς, ὅστις ἔχει μεγάλην τὴν ἐπιρροὴν εἰς τὸν ὄργανισμὸν καὶ τὰς κινήσεις ἡμῶν. Πάντοτε ὁμοίως μία στήλη ἀέρος καθ' ὅλον τὸ ὕψος τῆς ἀτμοσφαίρας μᾶλλον λογιζέται ἰσοδυναμεῖν μὲ μίαν στήλην ὑδραργύρου 28 δακτύλων ὕψους, ἢ μὲ μίαν στήλην ὕδατος 32 ποδῶν (καθότι τὸ ὕδωρ εἶναι τεσσαράκοντα εἰς ἐλαφρότερον τοῦ ὑδραργύρου) διὰ τοῦτο δὲν δύναμεθα νὰ ὑποσώμεν ὕδωρ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ἐπέκεινα τοῦ τελευταίου τούτου μέτρου. Πρὸ τοῦ Τορίκέλλου, μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου, εἰσὶν οἱ ἡ φύσις φρίττει τὸ κατὰ φύσιν τῶν 32 ποδῶν ἀφ' οὗ ὁμοίως ἐγνωρίσθη ὅτι τὸ ὕδωρ δὲν ἀναδύεται εἰς τὴν ἀντλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπνέεται ὁ ἀήρ διὰ τοῦ ἐμβόλου, τοῦτέστι γίνεται κενόν, εἰμὴ διότι τὸ βάρος τοῦ ἀέρος τοῦ πενταχύθεν στήλης ἐκείνης ἐπὶ τοῦ ὑδραργείου, εἰς τὸ ὁποῖον βυθίζεται ὁ τῆς ἀντλίας σωλήν, δὲν ἀντιστοιχεῖται πλέον ὑπὸ τοῦ ἀέρος τοῦ ἐν τῷ σωλήνι περιεχομένου, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὕδωρ, πιεζόμενον μὲν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, μὴ δὲ ἐκ τοῦ ἑτέρου, βιάζεται ν' ἀναβῇ ἐκεῖ, ὅπου δὲν εὐρίσκει πλέον ἀντίστασιν διὰ τὴν ἐλθὲν εἰς ἰσοσταθίαν δὲν δύναται πλέον ν' ἀναβῇ ὑπερᾶνω τῶν 32 ποδῶν, διότι πρὸς αὐτὴν στήλην ὕδατος ἰσορροπεύεται ἡ κριθὴς μὲ ὅλον τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας, εἰς μάτην γίνεται τὸ κενόν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἄλλο δύναμις βιάσασθαι τὸ ὕδωρ νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἡ τοῦ βρομέτρου ἐργασία ἐξηγεῖται ὡς δὲ διόλου μὲ τὰς αὐτὰς ἀρχάς. Ὡς δὲ ὁ περίφημος Πασχάλης εἶπε κατὰ νοῦν νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ὄργανον τοῦτο εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν ὕψων ἐκκτάλαβε καλλίστα ὅτι ἐπρεπε νὰ καταδύνηται ὁ ὑδραργύρος εἰς τὸν βρομετρικὸν σωλήνα καθ' ὅσον ἤθελεν ἀναδύεται τὴν ὑψηλότερα, ἐπειδὴ ἤθελεν ἔχει τότε ὀλιγωτέρως ὄγκον ἀέρος νὰ βιάσασθαι τὸ ὁποῖον συμβαίνει τῶν ὄντων, καθότι τὸ μὲν μέγιστον τοῦ ὕψους τοῦ βρομέτρου εἶναι εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, μᾶλλον δὲ εἰς τὸν πυθμένα τῶν μεταλλείων, τὸ δὲ ἐλάχιστον αὐτοῦ, εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὑψηλοτάτων ὄρεων. Ἐπικνερχόμεθα τῶρα εἰς τὸν ἀτμὸν, τοῦ ὁποῖου ἡ τάσις, ἡτοι δύναμις, μετρεῖται διὰ τῶν αἰσθητῶν ἀτμοσφαιρῶν, μὲ ὅσας δύναται νὰ ἰσορροπήσῃ. Ἐὰν συμπιεσθῇ οὕτως, ὥστε νὰ σηκῶναι στήλην ὑδραργύρου 56 δακτύλων, λέγομεν ὅτι εἶναι δύο ἀτμοσφαιρῶν· ἐὰν δὲ βιάσασθαι ἐκτὸν δώδεκα δακτύλων στήλην, λέγομεν ὅτι ἔχει δύναμιν τεσσάρων ἀτμοσφαιρῶν. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι εἶναι εὐκόλος οὗτος ὁ τρόπος διὰ τὴν ὑπολογίζεσθαι μετ' ἀκριθείας ἡ τάσις, μὲ τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ τις μηχανή.

Πρέπει νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα ὀλίγα περὶ τῆς ἐπιγλωττίδος τῆς ἀσφαιστικῆς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, διὰ τὴν προλαμβάνωσιν, ὅταν τὸ δυνατόν, τὴν ἐκρήξιν τῶν λευκῶν, ἡτις ἐκπαιδεύεται, ἐὰν δὲν εὐρίσκει διέξοδον ὁ ἀτμός, ὅταν, ὑπερβολὴς γεννώμενος ἀπὸ πυρὸς ὀρμῆς ἢ ἀλλῆν τινὰ αἰτίαν, ἤθελεν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ λέβητος μὲ δύναμιν ἀνωτέραν τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ. Εἶναι δὲ πολυεξιδεί, εἰμποροῦμεν ὁμοίως νὰ τὰς διακρίνωμεν διττῶς, δηλαδὴ εἰς ἐπιγλωττίδας τοῦ Πιπίνου καὶ εἰς ἀσπιδίσκους εὐχυνέτους. Καὶ ἐκείναι μὲν συνίστανται ἐκ μίαν ὅπως ἐνὸς τετραγωνικοῦ δακτύλου, λόγῳ χάριν, ἡνωγμένης ἐπὶ τοῦ ἀνωθεν μέρους τοῦ λέβητος, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἐπιτίθενται πλάκα τινὰ μεταλλίαν βιάζουσαν πρὸς τὴν βάρυν. Φανερόν ὅτι ἡ ὀπὴ θέλει μένει κλεισμένη, ἐνὸς ἢ ἑσῶθεν θλίψις τοῦ ἀτμοῦ ἐπ' ἐνὸς τετραγωνικοῦ δακτύλου θέλει εἶναι κατωτέρα ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐπιγλωττίδος ἐκπυκνιμένης μὲ τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας· ἰσχυρότερα δ' ἐκείνης γενομένης, πρέπει νὰ σηκωθῇ ἡ πλάξ, καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν διόδον εἰς τὸν ἀτμόν. Οἱ δὲ εὐχυνέτοι ἀσπιδίσκοι θεμελιώνονται εἰς ἄλλην ἀρχήν. Εἰσέρουν οἱ φυσικαὶ ὅτι ὁ ὑδατώδης ἀτμός θερμαίνεται ἀναλόγως τῆς θλίψεως τοῦ. Ὄταν ὕδωρ καθαρὸν βυθθῇ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐν ἀνοικτῷ ἀγγεῖῳ, βράζει, καὶ ἐξατμίζεται εἰς τὸν 100 βαθμὸν τοῦ ἐλατομέτρου θερμομέτρου, ἢ εἰς τὸν 80 τοῦ Ρέωμετρίου ἢ θερμοκρασίας τοῦ δὲν δύναται ποτὲ νὰ ὑπερβῇ τὸν ὅρον ἐκείνον, ὅπως δὲ ποτε δύναται καὶ δὲ δώσωμεν εἰς τὴν κίμινον, ἐπειδὴ ὅλη ἡ θερμότης χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ μεταμορφώσῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἀτμόν. Ἐὰν δὲ, ἀντὶ ν' ἀφῶμεν ἀνοικτὸν τὸ ἀγγεῖον, κλείσωμεν αὐτὸ ἐρμητικῶς, εἰμποροῦμεν νὰ θερμάνωμεν τὸ ὕδωρ πολὺ πλείονον τῶν 100 βαθμῶν· εἰμποροῦσθαμεν μάλιστα νὰ τὸ κάμωμεν νὰ κακηνῇ, ἐὰν τὸ ἀγγεῖον ἦτον ἀρκετὰ στερεόν, ὥστε ν' ἀνίσταται εἰς τὴν ὑπερμεγέθη θλίψιν, ἡτις ἤθελε προέλθῃ ἐκ τούτου.

Ἐὰν ἐξ ἑναντίας ἐκβάλωμεν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς θλίψιν τῆς ἀτμοσφαίρας, ἢ καταστήσωμεν μόνον μικροτέρην τὴν θλίψιν ταύτην, τὸ ὕδωρ ἀρχίζει νὰ κακηνῇ κατωτέρως τοῦ 100 βαθμοῦ· τὸ περίεργον τοῦτο πείραμα εἶναι εὐκόλον νὰ γένῃ διὰ τῆς ἀεραντλίας, ὅπου βλέπομεν τὸ ὕδωρ καὶ χυλινθῆναι νὰ κακηνῇ μὲ μεγάλας φυσικαῖς, καθόσον ἐξάγεται ὁ ἀήρ. Συνάγεται δ' ἐντεῦθεν ὅτι τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀτμός θέλουν εἶναι τῶν αἰσθητῶν θερμὰ ἐν τῷ λέβητι, ὅταν μεγαλύτερα θέλει εἶναι ἡ θλίψις. Καὶ

ἐπειδὴ γνωρίζομεν ἀκριδέστατα τὴν ἀναλογίαν τῶν θερμοκρασιῶν πρὸς τὰς θλίψεις, ἡγουν ὅτι τοῖς δὲ τις βαθμὸς θερμοτήτος συστοιχεῖ ὡσεπίτοποῦ μὲ τοῖονδε τινὰ βαθμὸν τάσεως τοῦ ἀτμοῦ, δύναμεθα νὰ λάβωμεν ἐπίσης τὴν θερμοτήτα κατὰ τὴν ὡς μέτρον τῆς θλίψεως, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ ἀτμός ἐπὶ τοῦ λέβητος εἰς δευτέραν τινὰ στιγμήν. Ἐχομεν λοιπὸν νέον τούτον τὸν τρόπον τοῦ νὰ προλαμβάνωμεν τὰς ἐκρήξεις, ἐφαρμοζόντες ἐπὶ τινος ὀπῆς τοῦ λέβητος μίαν μεταλλίαν πλάκα, ἡτις νὰ χωνεύη εἰς προωρισμένην τινὰ θερμοκρασίαν, τοῦτέστιν ὅπου ἀποκρίσῃ ὁ ἀτμός τὴν τάσιν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβῇ. Τὸ ἀνοίγμα, τὸ ὁποῖον θέλει προέλθῃ ἐκ τῆς κίρηνδου χωνεύσεως τῆς μεταλλίνης ταύτης πλάκας, θέλει ἀφήσῃ εἰς αὐτὸν ἐλευθέραν διέξοδον διὰ τὴν σκορπισθῇ εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ δὲ ἐξ εὐχυνέτου μεταλλοῦ οὗτοι ἀσπιδίσκοι, ἀρκέτιοι ἐπινωμάζονται, συγκολληθῇ ἐκ μίγματος μολύβδου, κισσεύρου καὶ βι-σμεύου εἰς διαφόρους ἀναλογίας κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς χωνευτότητος, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ δώσω, εἰς αὐτούς. Ἰσως δὲ μ' ἐρωτήσῃ τις, πῶς γίνεται, ὥστε μὲ παρομοίους τρόπους ἀκολουθοῦν πάλιν τὰς ἀπρόσδοκτα συμβεβηκότα; Ἀλλ' ὁ περὶ τούτου λόγος ἤθελε μᾶλλον χρονοτριβῇ πλεον τοῦ θέματος ἐνταῦθα, ἐνῶ ἡ ὑπόθεσις πραγματεύεται ἐπιστημονικώτερον καὶ σφαιρότερον ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἀράγου, καὶ δύνανται ὁ δὲ δὲ νὰ συμβουλευθῇ τὸ Χρονολόγιον τοῦ Γραφείου τῶν Μήσεων.

Δὲν εἶναι τὸ ὕδωρ ἡ μόνον οὐσία, τὴν ὁποίαν δύναμεθα νὰ μεταχειρι-σθώμεν ἐπιμελῶς, εἰς τὸ νὰ βάλλωμεν εἰς κινήσιν ἰσχυρὰς μηχανάς. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων καταλαμβάνει καθὲς ὅτι πᾶν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συστέλλεται ἰσχυρῶς καὶ νὰ πλατύνεται, εἰμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν· ἐντεῦθεν εἶδαμεν κατὰ νοῦν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ νὰ δοκιμάσῃ τὴν χρῆσιν ἀερίου τινὸς ὀνομαζομένου ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὰ ἀνάρμοστον εἰς τὰς διατάξεις μηχανῶν, εἶναι, ὅτι ἀπαιτοῦν πολλὴν καύσιμον ὕλην, ἐπειδὴ τὸ πῦρ εἶναι κατὰ συνέχειαν ἀναγκαῖον διὰ τὴν γεννᾶν τὸν ἀτμόν· ὅθεν δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζεται αὐτὰς εἰμὴ εἰς τοὺς τόπους, ὅπου εὐρίσκειται ὀρυκτὸς ἀνθράξ, ξυλῖα, καὶ βῶκος καύσιμος. Ἀς ἐννοήσωμεν ἐκ τοῦ ἐναντίου οὐσίαν τινὰ, σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως νὰ εἶναι εἰς κατάστα-σιν ἀέρος, τὸν ἀέρα φερειπὶν τὸν ἀναπνεόμενον, καὶ τὸ ὁποῖον νὰ εἰμ-πορῇ εἰς ἰσχυρὰς συμπιέσεις, ἢ ὅπως δὲ ποτε ἄλλως, νὰ μεταβληθῇ εἰς ῥευστὴν κατὰστασιν· εἶναι φανερόν ὅτι, ἅμα τὸ σῶμα τοῦτο δὲν ὑπό-κειται πλέον εἰς τὴν δύναμιν, ἡτις κρατεῖ τὰ μέρη πρὸς ἀλλήλους συν-αλλήλους, θέλει ἐπαναλάβῃ παραχρῆμα τὴν ἀερώδη κατὰστασιν τοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ θέλει καταλάβῃ χωρίον κατὰ πολλὰς ἑκατοντάδας μεγαλῆ-τερον τοῦ ὁποῖου κατεῖχε, ῥευστὸν ὄν. Ἦθελε γένῃ τὸ ἀνάπαινον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον βιάζον διὰ τοῦ πυρὸς νὰ διακτεδασθῇ εἰς ἀτμόν, καθότι ἐνταῦθα ἤθελε φέρει τις στιγμιαίως ἀτ-μόν, ἢ ἀερίον τι, εἰς τὴν ὑγρὴν κατὰστασιν. Ἡ μεγάλη ὠφέλεια, τὴν ὁποίαν ἠλέαμεν λάβει, εἶναι προφανές, καθότι τὸ σῶμα τοῦτο, φύσει ὄν ἀερώδους, ἤθελε εἶναι ἀνωφελές νὰ το θερμάνωμεν, διὰ ν' ἀναπτύξωμεν τὴν πλατυστικὴν τοῦ δύναμιν, ἢ καὶ μόνον νὰ το ἀφῶμεν, ὡς εἴπειν, τὸν χαλινόν. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐλύθη, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ.

Κατώρθωσαν ἤδη νὰ ἐκρυστάλλωσι διάφορα αἶμα, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ ἀνθρακικόν ὀξύ. Το σῶμα τοῦτο, τοῦ ὁποῖου τὰ στοιχεῖα εἶναι τὸ ὀξύ-γόνον καὶ ὁ ἀνθράξ, εὐρίσκειται ὡσεπίτοπλειστον εἰς τὴν φύσιν ἡνωμένον μὲ τὴν ἀσβεστον· συνιστᾷ δὲ τὸ λεγόμενον ἀνθρακωτὸν ἀσβεστον, τὴν κι-μωλίαν γῆν, τὸ μαρμαρόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνθρακωτὸν ἀσβεστον κρυστα-λλωμένον, κτλ. Διὰ τὴν νὰ φέρωμεν εἰς κατὰστασιν ἀερίου, δὲν χρειάζεται εἰμὴ νὰ χύσωμεν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ταύτας ὀξύ τι ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὸν τόπον τοῦ, καὶ τὸ βλέπομεν ἀπελευθερῶμεν πρὸς τὸν ἐν σχήματι πομφολύγων ἀέρος. Τὸ αἶριον τοῦτο εἶναι βαρύτερον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, καὶ ἀνεπιτήδειον εἰς τὴν ἀναπνοήν, διὰ τοῦτο πίπτουν εἰς ἀσφυρίαν οὗτοι τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἤθελεν τὸ ἀναπνεύσει. Τοῦτο κάμνει τὸν Καμπανικὸν εἶναι καὶ τὸν ζῆθον ν' ἀφρίζουν. Εὐρίσκειται, καθὼς βλέπομεν, ἀφρονώσαντες ἐν τῇ φύσει· ἐπειδὴ, συνδυαζόμενον μὲ τὴν ἀσβεστον, σχηματίζει ὀλόκληρον ὄρη. Ἡ ἐξαγωγή τοῦ εἶναι ὀλιγοδά-πνος· ἐκρυσταλλοῦται δὲ ὑπὸ θλίψιν 30 ἀτμοσφαιρῶν· τέλος πάντων φαί-νεται ὅτι ἔχει ὅλας τὰς ἐπιπαινουμένας ιδιότητας διὰ ν' ἀντικατασταθῇ ἀντὶ τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὰς μηχανάς. Μὲ τὸ αἶριον τοῦτο ἤθελε δεκαπλασιασθῇ ἡ δύναμις μας, καθότι, ἀφ' οὗ αἱ ἰσχυρότεροι μηχαναὶ μας δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 3 ἢ 4 ἀτμοσφαιράς, ὁποῖα ἤθελεν εἶναι ἡ δύναμις ἡ ἐξισουμένη μὲ τὸ βάρος 30 ἀτμοσφαιρῶν, τὴν ὁποίαν ἠλέαμεν εἰμπορεῖ νὰ μεταφέρω-μεν πενταχού, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε χρειάζεσθαι πῦρ; Ἦλέαμεν συνταράτ-τει τὸν κόσμον, καὶ σηκώνει τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς; πρέπει ὁμοίως νὰ προ-βῶμεν, διὰ τὴν νὰ ἐνθαρρύνω τοὺς δειλοὺς, οἵτινες ἤδη φέβονται τὰς ἐκ-ρήξεις παρομοίων μηχανῶν, ὅτι, ἐὰν καὶ εὐρίθῃ ἡ ἀρχὴ αὕτη, πολὺ ὁμοίως ἡ ἐκρήξις ἀπέχρησεν ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς. Καὶ οὕτως τὸ αἶριον ἀνθρα-κικόν ὀξύ, ὕγρον ὄν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ τρώγῃ καὶ μάλιστα νὰ δια-λύη τα μέγιστα, καὶ μέχρι τοῦδε δὲν εὐρίσκειται ἄκοιμη ὁ τρόπος τοῦ νὰ φυλάττεται. Ὅποια τελειοποιήσιν δὲν ἐχρειάζοντο τὰ ἐργαλεῖα, διὰ ν' ἀν-θίστανται εἰς τοιαύτην δύναμιν, καὶ πῶς νὰ ἐλπίσωμεν νὰ κατορθωθῇ, τοῦτο, ἐὰν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτραχισθώμεν ἐν ταύτῃ ἀπὸ τῆς δια-βρωτικῆς τοῦ ἀερίου;

ὕψις τοῦ αἵματος τοῦ μα. ἀφῆρετε κάθε δυστυχίαν, καὶ ἐμώφωστε, καὶ ἡξίωτε, καὶ μα. ὠδήγητεν εἰς τὴν ἀληθινὴν τιμὴν. Ποῦν ἤδη πένθος εἶαι ἱκανὸν νὰ μετριάσῃ ἡ λύπη μιν, ἢ ποῖα ἐκδίκησις δύναται νὰ ἐξιλεώτῃ τὴν ἀγανάκτησιν μιν, ἢ ὥστε ἐστερήθῃεν πατέρα καὶ εὐεργέτην; Τάγμα ὁλοκλήρου, ἀναφέρων τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὴν σωτήριον πράξιν τῆς ἐντίμου Γερουσίας, καὶ προσφέρων εἰς οἶκον τὴν ἀπεριόριστον εὐπείθειάν του πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν Κυβερνητικὴν Ἀρχὴν, εἶαι εἰς σύμφωνον ἀπόφασιν τοῦ νὰ δύστη πᾶν ὅ,τι ἔχει ἱερὸν περὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν μισαίφρων καὶ προδοτῶν τῆς πατρίδος. Καταβρυσθὲν κατὰ τὸν ἀνέκαθεν χαρακτῆρά του ὁλοκλήρως μέτρα τῶν στασιαστῶν, καὶ μὴ δίδον ἀκρόασις καμμίαν εἰς τὰς πολυειδεῖς σπερμολογίας, σπεύδει νὰ διατηρήσῃ ἀκραιφνὲς τὸ ἴδιον σέβας, τὴν αὐτὴν ὑποταγὴν πρὸς τὸν Σ. Πρόεδρον τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβε μάλιστα τὴν τύχην τοῦ ν' ἀγωνισθῇ εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα. Γνωρίζει κάλλιστα τὸν ἄδολον πατριωτισμὸν του δὲν ἀγνοεῖ τὰ μεγάλα τῆς εὐφυΐας καὶ μεγαλοψυχίας προτερήματά του καὶ καυχᾶται μάλιστα νὰ ἔχῃ διάδοχον προστάτην ἐπίσης εὐεργετικὸν καὶ ἀξιότιμον.

Ο ὑποσημειούμενος προσθέτει κατὰ χρέος τὴν ἄκραν εὐταξίαν ὁλοκλήρου τοῦ Τάγματος μ' ἄλλην τὴν ἀπεριόριστον λύπην καὶ ἀγανάκτησίν του καὶ λύπην ἀποδίδει εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὅρκου του καὶ πολὺ περισσότερον εἰς τὴν ἱερὰν σκίαν τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς καὶ Κυβερνήτου τῶν Ἑλλήνων. Τὴν ὁποίαν θέλει θεωρεῖ παρούσαν εἰς ὅλας τὰς πράξεις του. Ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἐρμιόνην στρατοῦ, τὴν 14 Ὀκτωβρ. 1831.

Ὁ εὐπειθέστατος Ταγματάρχης τοῦ Δ' Ἐλαφροῦ Τάγματος, Ι. Σ. Μπαϊρακτάρης.

Ἀναφορὰ τοῦ Ταγματάρχου τοῦ ΙΒ' Τάγματος, Τριανταφύλλου Τσουρᾶ, ὅμοια μὲ τὴν ἀνωτέραν.

Ἀναφορὰ τῆς ἐπαρχίας Μεσολογγίου.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΟΧΙΣΤΑΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δὲν ἔπαυσεν ἄρα, σεμνοπρεπεστάτε Κύριε, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇται καθ' ἡμῶν ἡ φριδερὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαάκτησις. Ἰδοὺ βλέπομεν τὰ θέλη τοῦ δυνατοῦ ἡκονημένα συν τοῖς ἀνθραξικοῖς ἐρημικοῖς. Τοιαύτη θεία παραχώρησις ἐπαπειλεῖ καθ' ἡμῶν τραγικωτέραν τὴν σκηνὴν, καὶ φρικωδέστερον τὸ ναυάγιον. Ἐλεεινοὶ τῶν προτέρων, ἐλεεινότεροι τῶν δευτέρων, ἐλεεινότεροι τῶν μελλόντων καὶ προσδοκόμενων! Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις. Μετὰ τοσοῦτον χειμῶνα, μετὰ τοσαύτας θυέλλας καὶ τρικυμίας, μετὰ τοσοῦτους κεραυνούς ἀνιλεῶν ἡμῖν κατασκήψαντας, μόλις εἶδομεν οἱ δυστυχεῖς γαλήνην σωτήριον, καὶ πάλιν παρ' ἐλπίδα πᾶσαν σκότος βλεπόμεν καὶ δάκρυα τοῦ στεναγμοῦ διαδέχονται, καὶ εἰς στεναγμοὺς τὰ δάκρυα τελευτῶσιν. Ἐξελίπεν ἡ παραμυθία τῶν τεθλιμμένων, ἀπώλετο ἡδύτης καὶ ἡ τιμὴ τῶν Ἑλλήνων, ἀνηρωπάγη, φεῖ! ἐκ μέσου ἡμῶν καὶ ἡ ἀσφάλεια τῶν παρόντων, καὶ ἡ ἐλπίς τῶν μελλόντων. Γίγνωσκω ἡ δεινότητος τῶν παρ' ἡμῖν, τίς νέος, ἡ γερων, τὸ νῆρ ἡ γυνὴ, ἀναλήτως ἤκουσεν ἀγγελίαν τοιοῦτου θανάτου, καὶ τοιοῦτου

δὲν ἔπρεπε κατὰ πάντα λόγον δικαίως νὰ θοηθήτῃ, καὶ διαβίου παντός νὰ θοηθῇ πατέρα φιλοστοργύτατον, κηδεμόνα περτάτον, σωτήρα τοῦ Ἑλληνικοῦ σύμπαντος ἔθνους θαυμασιώτατον;

Ἀλλ' αὖ καὶ ὁ ἀπλῶς καὶ κατὰ φύσιν θάνατος τοιοῦτου ἀνδρὸς ἀναγκῶς ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρει βαθυτάτην τὴν θλίψιν εἰς μίαν ἐκάστην καρδίαν Ἑλληνικὴν, θάνατος τοιοῦτος ὑπὸ δεξιᾷ, φεῖ! ὁμογενοῦς καὶ ὁμοδρήσκου, περὶ ὁλοκλήρως, τοσοῦτον ἐμολογεῖται πικρὸτερος, ὅσον ὅτι καὶ τὸ ὄνειδος συνεπιφέρει αἰώνιον. Ἀληθῶς κατὰ τὸν θεὸν Δαβὶδ "ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλοις ἡμῶν... Οὕτως ἀπαραμυθῆτως ἅπαντες ἀναθυμαδὸν διακειμενοί, ὁποῖαν παραμυθίαν δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν ὑμετέραν φρόνησιν, τὸν φίλτατον καὶ ὁμόψυχον ἀδελφόν; Ἀνθρωπίνην μὲν οὐδεμίαν, ἐκτὸς εἰμὴ τὴν ἐκ τῶν θείων γραφῶν τὸ μόνον ἐντρυφήμα τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς. Ἐὰν δικαιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν, ὁ δίκαιος ἀδελφὸς ζῇ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἄν δικαίῳ ψυχῇ ἐν χειρὶ Θεοῦ, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπέλασεν ἀναντιρρήτως τῆς δικαιοσύνης, τὸν ἀμάρτανον στεφανον. ὁ δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται, ὁ ἀδελφὸς οὐ τέθηκεν, ἀλλ' ἀναπαύεται ἐν τοῖς ἀγιωτάτης κόλποις τοῦ Ἀβραάμ, ἀνταλλαζάμενος τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων τὰ θεία καὶ ἐπουράνια.

Διὰ ταῦτα, εἰ καὶ πενθοῦντες ἀπαραμυθῆτως τὴν στένησιν, ἀλλὰ μακαρίζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὴν ὁσίαν τοῦ ἀπελθόντος ψυχὴν, εὐχόμεθα ὁμοψύχως ἅπαντες τῷ ζῶντι ἀδελφῷ καὶ ζῶντι ἀκύμαντον, καὶ ὑγίαν ἀνώνυμον, θερμῶς ἱκετεύοντες, ἵνα καὶ ἀγάπης πατρικῆς, καὶ προστασίας τῆς αὐτῆς ἀξιοὶ πάντας ἡμᾶς, τὴν πικροτάτην χηρείαν χηρέουρας. Μενομεν δὲ μὲ τὸ βιητάτον σέβας.

Ἐκ Μεσολογγίου, τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ εὐπειθέστατοι πολῖται, Γ. Στ. Ραζής, Β. Οἰκονομόπουλος, Ι. Παλαμᾶ, Α. Παπαλουκάς, Στ. Μαυρομαμάτης, Χ. Παπουτσόπουλος, Σπ. Τραγκαράκης, Μ. Γιάννης, Γ. Βαρδονάλης, Δ. Τσαούσης, Κ. Ψωμάκης, Χ. Ζαδογιάννης, Κ. Ἀνδρέου, Ν. Νιανιάσης, Σπ. Θεοφίλου, Ν. Μακροτασόπουλος, Γ. Ρουζός, Δ. Καψάλης, Δ. Ζαδογιάννης.

Ἡ Δημογεροντία Μεσολογγίου συνυπογραφομένη ἐπικυροῖ καὶ τὰς ὁπίσθεν ὑπογραφὰς τῶν συμπολιτῶν τῆς.

Ἐκ Μεσολογγίου, τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1831.

Οἱ Δημογέροντες, Κ. Ἀναστασίου, Π. Παπαλουκάς, Στ. Μαυρομαμάτης, ὁ Γραμματεὺς Γ. Μπέτζος.

Ποικίλα.

Περὶ τῶν διάτμων μηχανῶν ἤτοι περὶ τῆς χρήσεως τοῦ αἵματος, ὡς κινητικοῦ στοιχείου ἐν τῇ μηχανικῇ

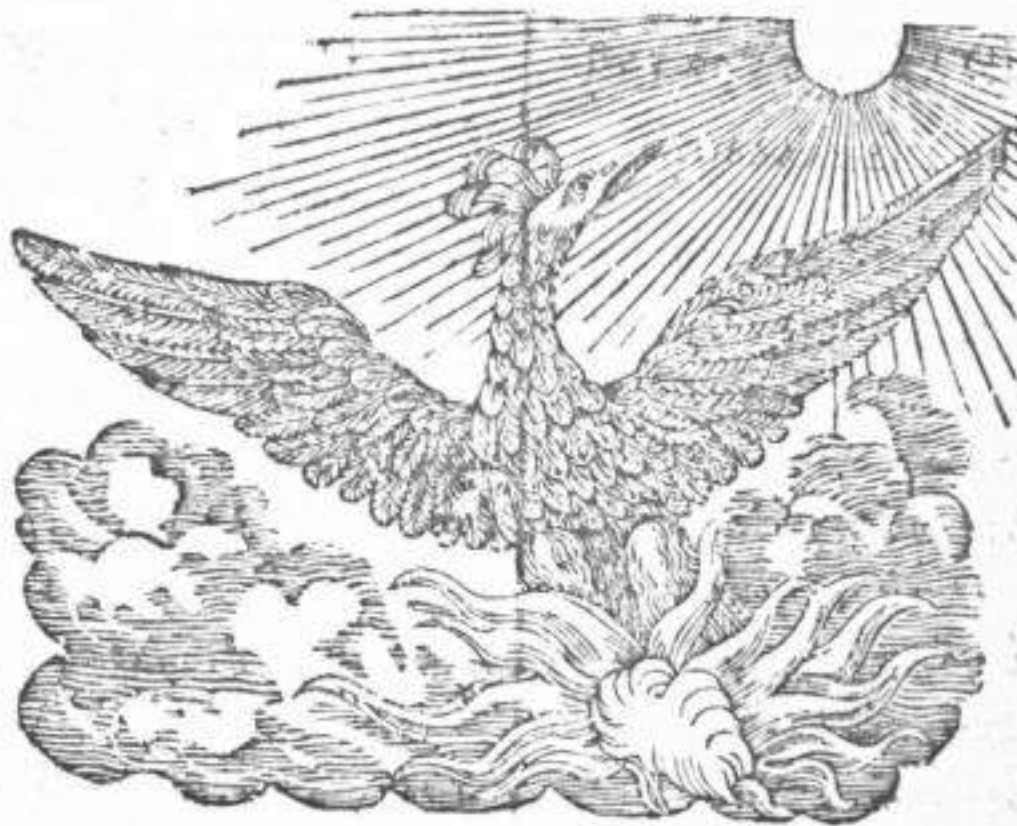
(Ὁρα τὰ προηγούμενα ἐν φύλλῳ 78.)

Τόσον ἰσχυρότεροι καὶ πολυεργότεροι καθίστανται αἱ μηχαναὶ, ὅσον ἰσχυρότερον συνθέσται ἐν τῷ αἵματι ὁ αἵματις ὅταν ἀνταρῶν ὑπερβαπτικὰς μηχανὰς τὰς πυρραντῆας ἐκείνας αἰτίας ἰσχυρὰς μετὰ τῶν δὲ τάχα ἰσχυρὰ δύναμιν εἶναι, ὡς ἡ δὲ αἰτία οὗτος τοῦ διατιμᾶ τὴν δύναμιν μηχανῆς τινος, εἶαι ἀδύνατον καὶ κατὰ προσέγγισιν ὅταν μετῶν διὰ πλείωτον ἀκρίβειαν τὴν αἰτίαν ἢ τὴν δύναμιν τοῦ αἵματος κατὰ ἀμειψίαν. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τὴν γένεσιν κατὰ τὴν αἰτίαν. Αἱ περὶ τῶν φυσικῶν γῶσις εἶναι τῶν ἐξηλωμένων τὴν σήμερον, ὥστε ὅταν ἐν γένει γινώσκον τὴν βαρύτητα τοῦ αἵματος ἔξω-

ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ,

ΓΕΝΙΚΗ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἔτησια Φοίνικας 36
Ἑξαμηνιαία 18
Τριμηνιαία 9
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα μὲν ἐν τῇ
Γραφείῳ τῆς Ἐφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ
λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους παρὰ τοῖς Ἐπι-
στάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1831.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Αἱ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κοινοποιούμεναι δημόσιαι πράξεις τῆς Κυβερνήσεως, ὁποίας φύσεως καὶ ἂν εἶναι, καὶ ὁποίας Ἀρχῆς ὑπογραφὴν καὶ ἂν φέρωσι, θεωροῦνται ὡς ἐπίσημοι.

Ἀκολουθία τῶν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀναφορῶν.

Ἀναφορὰ τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναυπλίου.
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Μολανότι καὶ αὐτόπτης τοῦ τρομεροῦ καὶ ἀνεκφράστου συμβάντος, δὲν δύναμαι νὰ μὴ θρηνήσω μαζὴ μὲ ὅλον τὸ ἔθνος διὰ τὴν ἀνέλπιστον συμφορὰν, τὴν ὁποίαν τὸ ἀτυχὲς τῶν Ἑλλήνων ἔθνος ἔπαθε μ' ὅλον τοῦτο, χάρις τῷ ὑψίστῳ. Οὔτε ἱκανὸς ἤμην, οὔτε ἡλπιζον, ἐνῶ εὐρέθην εἰς τὸ ὑπὸ ὑργημα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεμπιστεύθη ἡ Κυβέρνησις, τοῦ νὰ συντελέσω τί διὰ τὴν εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν· ἀλλ' οὐκ ὀλίγας ὁμολογῶ χάριτας καὶ εἰς τοὺς ὑποσημειούμενους ὑπαλλήλους μου, οἵτινες ἐκτέλεσαν ἀκριβῶς τὰ χρεῖα τῶν.

Σεβαστοὶ Κύριοι, δέχθητε καὶ ἡμῶν τὴν ταπεινὴν ἀφισίωσιν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα θέλετε βλέπει καθημερινῶς, καθὼς καὶ τὰ παρελθόντα δὲν σᾶς λανθάνουν. Πεπείσμεθα δὲ ὅτι ἡ εὐχὴ τῆς πατρίδος, καὶ ἐκείνη τοῦ αἰνιδίμου πατρὸς τοῦ ἔθνους, δὲν θέλει ἀπελπίσει τὸ ἀπορροφαισθὲν ἔθνος, ὀηγιούμενον ἀπὸ τὴν ἀξιοτήτα ὑμῶν, οἵτινες ἔχετε διὰ παράδειγμα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀμνήστου Ἀρχηγοῦ.

Ὑποσημειούμεθα δὲ μὲ βιβύτατον σέβας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1831.

Ὁ Συνταγματάρχης Α' Φρουράρχος Ναυπλίας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν φρουρῶν Ἀλμείδας, ὁ Φρουράρχος Παλαιμῆδίου Κάρπος Παππαδόπουλος, ὁ ταγματάρχης Βερετίνης, οἱ Λοχαγοὶ Λεμίνος, Φορτσάνος, Γιακουμούτσος. ὁ Φρουράρχος Βουρτζίου Α. Ἀντωνίου, ὁ Φρουράρχος Γεζκαλὲ, Ἀρουλάνης, ὁ Ἀνθυπολοχαγὸς ὑπασπιστὴς Ἡσαΐας, ὁ Λοχαγὸς ὑπασπιστὴς τοῦ Α' Φρουράρχου Α. Γ. Πισας, Μαρσὲ δὲ-λὰ-Ρουτὲ ὁμοίως, Ι. Λαδοπουλος, Γραμματεὺς, Ι. Φωτεινὸς Πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ ἐπιτροπῆς, Γ. Ἀποστολίδης μέλος, Ε. Πανταζὴ μέλος, Γ. Κροκκίδας, Ζαλιέ, Φ. Ἀγγελίδης.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν διαφορῶν ὄπλων εἰς Φρουρὰν Ναυπλίου, ἐπιθυμοῦντες νὰ σᾶς δώσωσιν ἐνέχυρόν τι τῶν φρονημάτων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐμψυχόνουν, μὲ παρεκάλεσαν νὰ προσφέρω δι' ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ὑποβάλω, τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀφοσιώσεώς των.

Εὐτυχῆς, ὅτι εἶμαι τὸ ὄργανον τῶν πλήρων εὐγενείας ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦσι τοὺς Κυρίους Ἀξιωματικούς. Χρεωστῶ εἰς τὴν συνειδήσίν μου καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην, νὰ ἀποδώσω λαμπρὰν τινὰ μαρτυρίαν διὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν, τὴν ὁποῖαν ὁμοφώνως μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἔδειξαν κατὰ τὴν διὰ πάντα ἀξιοθρήνητον κρίσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρέθημεν. Ἦθελον πταίσει κατ' ἐμαυτὸν, ἀνίσως καυχώμενος εἰς τοὺς ἐπαίνους, μὲ τοὺς ὁποῖους κατεδέχθητε νὰ με τιμήσετε διὰ τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποῖαν ἦτον χρέος μου νὰ βάλω πρὸς διατήρησιν ἀδιάσειστον τῆς ἡσυχίας κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἡμέραν τῆς 27 Σεπτεμβρίου, καὶ ἀκολουθῶς, ἤθελον οἰκειοποιηθῇ τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν εἰληκρινῇ πίστιν καὶ ὁμόφωνον συνδρομὴν τῶν κυρίων Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν, καὶ τῶν κατωτέρων, εἰς τὴν σταθερὰν διαγωγὴν τοῦ στρατεύματος, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐφάνη ἀντιζήλον ἐκάστου τακτικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ στρατεύματος, χρεωστεῖται κυρίως ἡ ἔκβασις αὕτη. Εἶμαι κατ' ἀλήθειαν εὐτυχῆς, ὅτι σᾶς σημειῶνω τὴν πράξιν ταύτην. Ἐγήρασα εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην, ἀλλ' ἡμπορῶ νὰ εἶπω, χωρὶς νὰ φριχθῶ τὸ νὰ μεμφθῶ διὰ κολακείαν, ὅτι οἱ Ἕλληνες στρατῶται ἐφάνησαν ἀξιοθάρμαστοι. Τὸ παράδειγμα τοῦτο σᾶς ἐνθαρρύνει, Κύριοι. Ἐκαστος πολίτης ἡμπορεῖ νὰ διαμείνῃ ἡσυχος, ὅταν ἡ παρακαταθήκη τῆς ἀσφαλείας του εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἡξέυρουν νὰ ἐκτιμῆσιν τὸσον καλῶς τὰ χρεῖα των.

ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἔμαι μὲ βιβύτατον σέβας.

Ὁ Συνταγματάρχης Ἀνώτερος Φρουράρχος Ναυπλίας,
Ἀλμείδας.